

nog altijd maar papieren over de oppervlakte van uw huis en veld, het aantal vensters, militieplicht, familieziekten, aantal paarden, koeien, schapen, geiten, koepokinenting, overleden kinderen met oorzaak van overlijden, vervoermiddelen. Eerst zijt gij fier met die papieren, dan wordt gij lichtelijk ongerust, daarna bang. Met elk papier stijgt uw angst en gij beklagt het u, ooit een verlangen te hebben uitgedrukt. Maar zie, dan komt hét papier en uw zaak is in orde. Wat kunt gij anders, dan 's Zaterdags door heel uw gezin de straat laten in 't oog houden of uw weldoener niet komt en is hij gekomen, rap een kieken den kop aftrekken of een pond coteletten van 't varken uit de kuip halen en uw toevlucht gaan bedanken. Dolfken neemt uw paksken aan, fluisterend dat zijn zoon zelf niets wil, maar als de menschen zijn ouders een plezier doen, ziet hij er content uit. „Zoo is hij, ziet ge, voor hemzelf niets, voor ons alles en nu zullen wij zeggen dat gij óns dat gebracht hebt omdat hij zelf niets wil aannemen. Merci, wel bedankt.” Als gij Dolfken voortaan tegenkomt, om het even waar, zegt gij: „Dolfken, drinkte gij geen glas?” „Och,” zegt Dolfken, „daar heb ik voor den moment niets tegen.” Zooals gij zijn er velen in het dorp, die Henriken dankbaar moeten zijn of iets van hem verwachten en dus hetzelfde zeggen en bah ja, voor den moment heeft Dolfken er nooit iets tegen. Groot is de wereld, maar gij kunt ze van onder tot boven afreizen, gelukkiger mensch is er niet dan Dolfken. En de vrouwen bij ons zijn door den band niet mager, daar wij er geren een goeien pak aan hebben, maar twee ferme bijeen zijn nog maar één Mans. Dat komt van de kiekens en de coteletten, van de moederlijke fierheid en het geluk. En zeg tegen Mans: „uw zoon Henri”, dan glanst ze als een dag in Mei, dan bloeit ze in al haar vleesch.

Als Irma thuis vertelt dat Henriken er mij nogal een is, scheelt het geen haar of J. Peleman draait er haar een rond haar ooren dat ze tegelijk Brussel en Parijs ziet. Nondeënzoovoorts, aan wie heeft zij haar plaats te danken? Nog één contratie woord, dan krijgt zij met J. Peleman te doen. Maar Rosalie neemt haar dochter terzijde en die twee fluisteren over Henriken's onkuische gedragingen te Brussel. Dat allemaal moet tusschen Irma en haar moeder blijven, want Dolfken en Mans zijn beste geburen en Henriken is goed gezien in het dorp, hij helpt iedereen. „Daarbij, kind, de menschen zijn slecht. Ze zouden direct zeggen dat ge hem beklapt omdat hij u heeft laten zitten.” Irma recht zich trotsch. Hij háár laten zitten, daar krijgt hij de kans niet toe. Moeder, zoo waar als ze hier staat, ze beziet hem nog niet.

Het is aan dien trots dat Henriken voelt een fout te hebben begaan. Toevallig komt hij met Dolfken een glas drinken, geen gewoon bier, maar geuzelambic en toevallig is Irma daar. „Tiens,” zegt hij, „zijt gij hier ook, Irma?” Zij kortaf ja. Wat later stelt hij voor, morgen samen te vertrekken en weer antwoordt ze kort en koel dat dat niet gaat, maar als hij naar de reden vraagt, moet ze een ietsje te lang naar een voorwendsel zoeken. Hij